

Skildring av Club 100:s besök i Ytterby gruva 30 augusti 2020

Av Joakim Helbig

Så äntligen var det dags för 2020 års årsmöte i Club100. Vardag hade blivit pandemi och Kiruna hade blivit Vaxholm. Ett 40-tal glada gamänger möttes likväl upp på Valhallavägen utanför Östra Station. Som alltid var röda mattan utrullad, bussen var framkörd och ansiktsmasker distribuerades vid ankomst. Glada clubkompisar samtalade om hemester och (främst) inställda utlandsresor. Stämningen var på topp.

Bussen rullade av på angiven tid och festfixare Hans höll ett välkomsttal. Strax efter att vi svängde av på vackra Vaxholmsvägen var det kamrat Staffas tur att tala. Mikael gav oss en kunnig introduktion till vad som skulle vänta oss i Ytterby Gruva.

Väl vid gruvan möter vår guide upp. 120 trappsteg senare skådar vi Vaxholms Kastell och Kodjupet från första parkett på Isterbergets topp. Guidningen går nu över till verbal form och historien som förmedlas är av fängslande natur. Vi promenerar ner till tunnelns entré vid vattenbrynet. Stämningen tilltar.

Vi delas in i två grupper. Hjälmarna delas ut. Jag väljer en vacker svartgul hjälm. Ena gruppen vilar i den vackra höstsolen, andra gruppen går in i berget. Sedan byts vi av. Bergets innandöme var mycket intressant och matnyttigt för den vetgirige.

Förmiddagsaktiviteten rundades så av med en tur med 'Daphne' från Resarö till Solbrännan. Solen värmdes och åtminstone undertecknad bannade sig att badbyxorna blev kvar hemmavid denna varma och vackra dag i skärgården.

Skildring av Club 100:s årsmöte i Österskär den 30: augusti 2020

Av Martin Källstrand

Så satt jag där en solig augustisöndag i en ljus lokal i Stockholms skärgård, på mitt första årsmöte i Club 100. Man skulle kunna tro att det var en modfälld skara som samlades just 2020: detta *annus horribilis* för just reseälskare. Man kunde anta att dessa människor, som har upptäckande av världen som gemensam nämnare, skulle vara en stukad skara människor under ett år präglad av stängda gränser och inställda flyg. Men icke. Glädjen över att träffa likasinnade var påtaglig och stämningen god. Alla samlade visste att det finns nya äventyr som väntar bakom knuten när mänskligheten övervunnit coronavirusets elände och begränsningar.

En berättigad fråga är varför alla dessa människor i samlingslokalen älskar att resa. Jag tror att svaret är ganska enkelt: det ligger i människans DNA. Människan har sedan tidernas begynnelse rest. I den tidiga historien i jakt på föda eller välstånd eller undan krig och förtryck. Men hon har även rest för att söka nya upptäckter och erfarenheter. Det tycks finnas något nedärvt behov att se nya saker, jaga nya upplevelser och tillgodogöra sig ny kunskap. Lusten att resa tycks vara universell. Våra förfäder reste i jakten på nya odlings- och jaktmarker. Men människan har alltid varit driven av nyfikenhet och så fort olika kulturer skapat någon form av överflöd har man rest för att få reda på vad som finns bortom horisonten.

Människan har nämligen i alla tider rest. Så snart människan lärde sig att skriva valde man ofta också att skriva om just resor. Jag minns söndagsskolans tusentals år gamla berättelser om Noa och Abraham. Hur vår gymnasielärare fick oss att läsa Jules Verne och Daniel Defoe. Och har man inte själv haft råd att resa har människan alltid fascinerats av det okända. Därför är det ingen slump att historiska storsäljare är just

skildringar av platser långt bort: tänk bara Marco Polo, Papillon och TinTin. Människan har alltid förundrats av saker från andra platser och funnit dem spännande och exotiska. Och vi tittar än idag på naturprogram och dokumentärer på TV för att upptäcka någonting nya delar av planeten. Om Moses inte kan komma till berget kommer berget till Moses.

Jag har läst flera undersökningar om vad människor ångrar på sin dödsbädd. De flesta verkar ånga allra mest att de inte spenderade tillräckligt med tid med nära och kära. Men en vanligt återkommande ånger är också att de inte passade på att resa mer. Jag har aldrig träffat en person som sagt att de ångrade en resa. Däremot har jag träffat många som ångrat att de lade tid och pengar på prylar eller aktiviteter som visade sig vara ett jagande efter vind.

Blir man en bättre människa av att resa? En del författare hävdar att resa är det bästa sättet av motverka fördomar vilket säkert är delvis sant. Ju fler platser man besöker så inser man att vi alla är lika och har samma drivkrafter var vi än på jorden råkar vara födda. Ibland kommer man också fram till att hemma är bäst. Och att hemma är bäst är ingen dålig insikt heller då det finns myriader av äventyr som väntar alldeles runt husknuten. Man behöver inte åka till tjottahejti för att få ny kunskap och täcka den vita fläcken på kartan nära hemmet innehållandes färger, smaker, minnen och upplevelser. Vissa perioder i livet har jag spenderat år utan att lämna Sverige utan har bara njutit av den vilda naturen på Brommö utanför Mariestad, av att köra motorcykel på småvägarna på Kinnekulle och av klipporna på Öckerö. Det var bara att titta ut genom fönstret från samlingslokalen på Österskär för att inse att det vackra även finns närmare oss än vad vi tror. Corona-året 2020 har nog givit oss alla en värdefull tankeställare. Äventyren finns att uppleva både runt husknuten och i Libyen (!), som röstades fram av årsmötet som plats för nästa årsmöte.

Det händer något magiskt när man reser. Antalet intryck varje dag på en intensiv rundresa kan vara så många att man nästan känner sig utbränd - men på ett fantastiskt sätt. Och i takt med alla intryck förändras man som person genom mötena med människorna, intrycken och den nya kunskapen om platserna man besöker. Och mycket vill ha mer. När man väl vant sig vid den sortens resor blir man nästan beroende av det. För att man mår så bra av det. Nästa land, nästa kick, nästa äventyr. Man blir smått beroende av att se nya länder. Man blir som medlemmarna i Club 100: smått härligt galna.

Det är lätt att tro att resa till alla jordens länder är den dyraste hobbies man kan ha. Visst kräver det pengar - och tid. Jag får ofta frågan "hur har du råd att resa?". Det enkla svaret är att "det har jag inte". Däremot är jag envis, målmedveten och sparsam. Allt handlar om prioriteringar. Jag har den billigaste garderoben i min vänskapskrets. Jag har inte råd med bil. Jag handlar mat med utgången datum och blir kärleksfullt retad av mina kollegor på lunchrasterna för att mina matlådor som ser ut som något katten dragit hem. Jag har tvingats tacka nej till roliga och dyra skidresor till alperna och middagar med kompisar på fina restauranger. Och det räckte med att titta sig runt i lokalen på Club 100:s årsmöte för att inse att det inte är en samling miljonärer. Tvärtom. Men det är människor som gjort prioriteringar. Och jag tror att detta är den gemensamma nämnaren för medlemmarna i klubben: hjärtan som är rika på upplevelser tack vare sina resor och rikedom i att dela detta med andra.

De inklippta fotona ovan tagna av Anna Carlehed och Bengt Hildebrand